

[Alfred Jensen.]

beskæftiget sig med de udtalelser, som er fremført af forskellige økonomer om, at det ikke ville være forsvarligt under hensyn til de konjunkturer, der råder i øjeblikket, at opkræve anden rate af den tvungne opsparing.

Ministeren tilføjer, at beskæftigelsen er stigende, og at der er sket lønforhøjelser, og derfor er der ingen grund til at lade opkrævningen af den bundne opsparings anden rate bortfalde. Ja, det er rigtigt, at der er en sæsonmæssig stigning i beskæftigelsen, det er også rigtigt, at der er givet lønforhøjelser, men det er lige så rigtigt, at den stigning, der er i beskæftigelsen, ikke betyder, at vi er kommet ned på de samme lave arbejdsløshedstal som året forud og i en tilsvarende periode for to år siden. Hvis man ser på beskæftigelsen i 1951, vil man konstatere, at der trods forsøg på at holde beskæftigelsen oppe alligevel er en større ledighed end året forud. Det gennemsnitlige tal for ledigheden viser, at 8 200 flere har været arbejdsløse i 1951 end i 1950. De arbejdsløshedstal, der foreligger for de måneder, der er gået af 1952, viser, at arbejdsløsheden er større, end den var i de tilsvarende måneder i 1951, og det vil altså sige, at det ikke er rigtigt, at der er en sådan stigning i beskæftigelsen — og dermed altså fald i arbejdsløsheden —, at arbejderne har mulighed for at betale den bundne opsparing eller, for at sige det i den ånd, hvori ministeren sagde det: har større mulighed for at betale den bundne opsparing, end de havde, før foråret satte ind.

Hvad lønningerne angår, er det en kendsgerning, at lønreguleringen først kommer, efter at prisstigningerne har fundet sted. Af den grund har arbejderne en langt lavere løn, end de ville have, hvis prisniveauet var stabilt. Hertil kommer, at de reguleringsbestemmelser, der er gældende, ikke giver fuld dækning for prisstigningen. Jeg ser i forhøjelsen af de reguleringstillægsportioner, der gives ekstra til tjenestemændene, en erkendelse af, at 5-øren for de 6 points, der gives i dyrtidstillæg pr. time, ikke dækker de prisstigninger, der finder sted. Det gælder naturligvis i allerhøjeste grad arbejderne i privatindustrien. Den forhøjelse af lønningerne, der har fundet sted som følge af pristallets stigning og i henhold til reguleringen, er ikke af en sådan beskaffenhed, at arbejderne derigennem har fået dækning for prisstigningerne og dermed sikret sig den samme levestandard, som de havde f. eks. i 1950, tværtimod, der mangler stadigvæk noget.

Derfor er der flere grunde, der i dag taler for at afskaffe den bundne opsparing, end der var, da vi behandlede lovforslaget i november 1951. Jeg må derfor opretholde vort forslag og anbefale tingets medlemmer at give det en mere velvillig behandling, end ministeren har givet det.

Oluf Pedersen: Den bundne opsparing var et hovedpunkt i forliget i foråret 1951, hvorved de, der ikke ville være med, efter ønske fra bl. a. socialdemokratiet blev sat udenfor. Når vi nu ser på resultatet, tror jeg dog, at regeringen og alle de andre partier ville ønske, at de aldrig havde indgået det forlig. Een ting er imidlertid at begå en fejl, en anden ting er at erkende fejlen, og denne erkendelse tror jeg ikke vi skal vente på anden måde end derved, at den bundne opsparing antagelig ikke kommer med i det forlig, man nu skal til at indgå mellem de fire gamle partier. Men det er dog altid en erkendelse af fejlen, hvis man undlader det.

Jeg synes, det ville være naturligt, om man, som det er foreslået i det foreliggende lovforslag, undlod at opkræve anden rate af den bundne opsparing, og jeg synes, man i samme forbindelse burde frigive det allerede indbetalte. Det måtte føre andre ting med sig, for i det øjeblik man undlod denne binding, blev der flere midler til privat kredit, og så kunne man vel få stoppet for den pengeudpumpning af statskredit, som foregår. De to ting hænger sammen. Det var følgen af, at regeringen gik med til den bundne opsparing, at den bagefter så sig nødsaget til pengeudpumpning ved hjælp af statsmidler, Marshallåen og af de midler, som der var tale om forleden. Det er givet, at hvis man ophævede den bundne opsparing, kunne man undgå denne statsfinansiering, og det vil jeg anse for et stort fremskridt.

Disse problemer skal nu i den forligsgryde, som vi venter på skal i gang — rigsdagen har jo snart ikke bestilt andet end at vente i den sidste måned, vente på, at regeringen bliver færdig med sine overvejelser af, hvad den vil have med. Det er voldsomt spændende, men forliget skal nok komme. Der er jo ikke udsigt til valg. Når man læser de meddelelser, som handelsministeren giver om, at kafferationeringen ikke skal ophæves, så kan man se, at der ikke skal være valg, for ellers havde han ikke været så dristig at påstå det. Man kan også deraf læse en anden ting: at der er al mulig udsigt til, at socialdemokratiet får sin vilje. Den har det jo fået med hensyn til